

5. ข้อพิพาททางกฎหมาย

5.1 บริษัทฯ

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2557 บริษัทฯ ไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่อาจส่งผลกระทบต่อสินทรัพย์ของบริษัทฯ ในจำนวนที่สูงกว่าร้อยละ 5 ของส่วนผู้ถือหุ้น ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2557 หรือที่อาจส่งผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจของบริษัทฯ อย่างมีนัยสำคัญ

5.2 PTW

ในเดือนสิงหาคม 2547 PTW ได้ถูกนายอำนาจ ฉายสุวรรณ ยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสถาบันอนุญาโตตุลาการ พิจารณาข้อพิพาทในการเรียกร้องค่าเสียหายจาก PTW และการประปาส่วนภูมิภาค เป็นจำนวนทุนทรัพย์รวมประมาณ 65 ล้านบาท จากการละเมิดสิทธิของบุคคลดังกล่าว อันเนื่องมาจากการก่อสร้างโรงงานผลิตน้ำประปา ต่อมาเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2549 คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทดังกล่าว

ต่อมาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 บุคคลดังกล่าวได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อคัดค้านคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการที่ให้ยกคำเสนอข้อพิพาทดังกล่าว

เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 บุคคลดังกล่าว ได้ยื่นฟ้อง กปภ. และ PTW ต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ 2260/2549 ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ซึ่งวินิจฉัยยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ฟ้องคดีที่เรียกให้ กปภ. และ PTW ร่วมกันชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำละเมิดด้วยการวางท่อส่งน้ำประปา รุกล้ำที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี ทั้งยังปล่อยน้ำทิ้งปนเศษโพลีเมอรูพูน (ผงกรองน้ำ) ลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาทำให้ผู้ฟ้องคดีและบริวารไม่สามารถใช้น้ำเพื่อบริโภคได้ และเดินเครื่องสูบน้ำมีเสียงดังเกินระดับที่จะรับฟังได้ เป็นเงินจำนวน 64,474,000 บาท และขอให้ศาลปกครองกลางพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการชดเชยค่าเสียหายจำนวน 64,474,000 บาท โดยอ้างเหตุว่า คณะกรรมการอนุญาโตตุลาการมีคำวินิจฉัยโดยพิจารณาข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการก่อสร้างลำรางระบายน้ำและระบบควบคุมการบำบัดน้ำทิ้ง และคณะอนุญาโตตุลาการยังไม่ได้วินิจฉัยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบและเดือดร้อนจากการละเมิดของหน่วยงานปกครองตามสัญญา ให้สิทธิดำเนินงานผลิตน้ำประปา และศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว

เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2550 PTW ได้ยื่นคำให้การไปยังศาลปกครองกลาง สรุปความว่า ข้อเรียกร้องตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีได้เคยดำเนินการระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการจนคณะอนุญาโตตุลาการมีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ฟ้องคดี แล้ว เนื่องจากอนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้วเห็นว่า แนวท่อส่งน้ำของ PTW มิได้รุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนเรื่องเครื่องจักรที่ใช้สูบน้ำดิบของ PTW เป็นระบบมอเตอร์หัวสูบลอยอยู่ในน้ำไม่มีเสียงดังหรือส่งเสียงออกมาถึงขนาดรบกวนความปกติสุขของผู้อาศัยบนที่ดินใกล้เคียง และพยานของผู้ฟ้องคดีที่นำสืบเรื่องปล่อยน้ำเสียและสารเคมีลงแม่น้ำเจ้าพระยาก็เลือนลอย ด้วยเหตุนี้ ข้อพิพาทจึงเป็นที่ยุติและผูกพันคู่พิพาทตามคำวินิจฉัยนั้น ไม่ควรนำข้อพิพาทนั้นให้ศาลวินิจฉัยอีก แม้ตามมาตรา 40 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 จะให้สิทธิคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งว่าอาจขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการได้ก็ตาม แต่ก็จำกัดเหตุที่จะขอเพิกถอนได้เฉพาะบางกรณี และเหตุที่กล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการได้ นอกจากนี้ PTW ยังให้การต่อสู้เพิ่มอีกว่า PTW ไม่ได้กระทำการใดๆ อันเป็นการละเมิดหรือทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และจำนวนความเสียหายของผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวในฟ้องสูงเกินความจริงและสิทธิของผู้ฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีขาดอายุความเรียกร้อง 1 ปีตามกฎหมายแล้ว

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำคัดค้านคำให้การต่อศาลปกครองกลาง สรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสียหายจากการก่อสร้างสถานีสูบน้ำดิบของPTWจึงมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายในการกล่าวหา กล่าวโทษหรือร้องทุกข์ในการกระทำใด ๆ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของหน่วยงานทางปกครอง ศาลปกครองรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาจึงชอบแล้วและไม่เป็นการซ้ำซ้อน

อีกทั้งคดีนี้ยังไม่ขาดอายุความเพราะเป็นการกระทำละเมิดโดยต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน และมีการกระทำของ PTW ที่เป็นการละเมิดและทำให้เสียหายตามฟ้องจริง

ต่อมาเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2550 PTW ยื่นคำให้การเพิ่มเติมต่อศาลปกครองกลางตามวิธีพิจารณาคดีปกครอง และตามคำสั่งศาลแล้ว สรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้โดยมีคำขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการและแนบคำร้องขอเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดฯ พร้อมทั้งแนบคำสั่งชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการมาด้วย แต่ไม่มีข้อกล่าวอ้างตอนใดที่ยืนยันว่าเข้าหลักเกณฑ์การเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดตามมาตรา 40 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 กรณีจึงไม่อาจขอให้เพิกถอนคำสั่งชี้ขาดได้ นอกจากนี้ ข้อกล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเป็นการกล่าวซ้ำซ้อนกับประเด็นที่คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำสั่งชี้ขาดให้ยกค่าเสียหายข้อพิพาทของผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม PTW ไม่ได้กระทำการใดที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น รวมถึงการไม่ได้สร้างสถานีสูบน้ำดิบรุกข์แม่ น้ำเจ้าพระยาหรือวางท่อส่งน้ำประปารุกข์ที่ดินของผู้ฟ้องคดี ไม่มีภาระบายน้ำทิ้งปนเปื้อนกากตะกอน(ผงกรองน้ำ)สู่อ่างน้ำเจ้าพระยา เครื่องสูบน้ำไม่ได้ก่อให้เกิดเสียงดังรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งยังก่อสร้างกำแพงคอนกรีตเป็นระบบป้องกันเสียง จึงไม่มีการใดที่เป็นการละเมิดและก่อความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีอันทำให้ต้องรับผิดชอบชำระค่าเสียหายในการลงทุนและชำระค่าเสียหายโอกาสของผู้ฟ้องคดีไม่ว่าในจำนวนใดๆ ทั้งสิ้น และไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีความเสียหายแก่ธุรกิจเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ก็ตาม ประกอบกับการยื่นฟ้องคดีนี้เป็นกรณียื่นฟ้องเกินกำหนดอายุความให้เรียกข้อได้แล้วชอบที่ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องคดีนี้

เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2550 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องเพื่อชี้แจงโต้แย้งคำให้การเพิ่มเติมของ PTW โดยยืนยันข้อกล่าวอ้างและค่าเสียหายที่เรียกร้องตามที่ปรากฏในคำฟ้อง

เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2552 ทนายความที่ปรึกษาของบริษัทฯ ได้เข้ารับฟังคำพิพากษาของศาลในคดีนี้ ซึ่งสามารถสรุปคำพิพากษาของคดีหมายเลขดำที่ 2260/2549 (ศาลปกครองกลาง) คดีหมายเลขแดงที่ 1183/2552 ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี กับ การประปาส่วนภูมิภาค และ PTW เรื่องคดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่ดินที่กำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองนั้น การคัดค้านคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการของผู้พิพาทฯ เป็นพิพาทชายกฟ้อง

และวันที่ 11 ธันวาคม 2552 ผู้ฟ้องคดีได้ทำการอุทธรณ์ไปที่ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.239/2553 ซึ่งบริษัทฯ ได้ทำการยื่นคำชี้แจงต่อศาลปกครองสูงสุดเพื่อพิจารณาโดยศาลปกครองสูงสุดได้รับคำชี้แจงคำให้การไว้เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2553 ขณะนี้อยู่ในระหว่างพิจารณา